

Bland vindskupor.

En Julhistoria af
BJÖRN CEDERBERG.

Forts. från föreg. nr.

Inne hos Holgerssons var det äfven ljus och glädje i kväll. Mormor satt der i soffan och strålande af fröjd öfver den glädje, hon beredt barnbarnen genom de "musikålfvor" hon skänkt dem, och hvilka de nu som bäst provfäde. Man hörde knappast, hvad man sade, för trumpet-skrällar och trumslagning, men det gjorde ingenting, man förstod hvarandra så väl ändå. Men så blef gumman allvarlig med ens; hon kom att tänka på något:

— Undrar hur min granne, musikanten, mär, och hur han har det på julafton, — sade hon.

Sven gick till rutan och tittade in till honom. — Mörkt, — sade han, — han är antagligen på något kafe och spelar i kväll.

— Nej, inte på julafton, — sade gumman, — det är den enda dag han är nykter och håller sig hemma. Det är den enda helgdag han har, det är hans mors dödsdag, och då brukar han fira hennes minne och ligga som en björn i sitt ide och "suga på ramar".

— Ja, men när det är mörkt, — invände Sven.

— Han har inte så mycket som en slant till ett ljus en gång, stackarn, den har han alltid supit upp dagen förut, men i hjertat är det vemodigt ljus och då ligger han der och fantiserar och komponerar i mörkret.

— Han skall in till oss, han skall dela vårt ljus och vår glädje, — utropade Elin, och Sven instämde deri. — Vi skola ha musik, — tillade den senare, vi skola ha in Flygstad, när alla äro glada, då först blir det harmoni!

De hade visserligen hört honom nästan hvarje natt, grolande sin älsklingsmelodi: "Sjutton år tror jag visst att jag var", då han kom full från kafeet och dunsade mot väggarna samt svängde om hörnet på de i vinkelformiga vänden för att komma till sitt "hål", som han kallade det, men de hade inte varit i sällskap med honom sedan bröllopet, och därför gjorde det dem glädje att få förnya bekantskapen nu. Det fanns kanske ändå mycket godt, mycket geni, fast han inte hade det bästa rykte om sig.

Man var ense om saken och gumman kvistade i väg.

Hon knackade på Flygels dörr, men inte ett ljud till svar. Dock, tyst, var det inte något ändå? Jo, verkligen, det var svaga flötoner, som stulo sig ut genom bristfälligheterna i rummets s. k. väggar och dörr.

Lyktändarens knackade åter igen, men ingen öppnade. Slutligen hamrade hon på med bägge nävarna, så att dörrspeglarna var nära att spricka. Det skulle ha varit en annan spegel, det der, tänkte hon, och så kief hon in i rummet, då en lång, skranglig figur låt dörren fara ut mot henne och knarrande visade sin profil.

— Sitter Flygel och kvintillerar ensam här i mörkret, och det på sjelfva julafton, det skall han inte göra, — muttrade gumman, under det att hennes ansigt blef rödt af skenet från kolen efter några nysse nedbrunna vedpinnar.

— Ensam, nej, fru Stake, jag har sällskap af minnen och så af rättorna, som bo vägg i vägg med mig, — svarade han halft skämsamt halft ironiskt. — Det är i synnerhet en stor sate, som brukar sitta der borta i vrån och lyssna på mig, när jag spelar; den är visst musikalsk, det är min tomt, det; jag kallar'n för "Animato"; ser fru Stake, det betyder sjäfull, och den rättan är det i två fall. Och när jag ligger här och komponerar och knäpper på mina hjertesträngar, så spaserar den raka'n på mitt golf, precis som den vore barn i huset. Men det gör ingenting, en så'n der är ofta bättre, än en människa. Det enda som grämer mig, är, att jag inte ska' ha någon julmat att bjuda på; han har ju inte fått något af mig, se'n han åt upp mina sneda stöflar i hostas.

— Han pratar så mycket galimatias! Kom nu i stället med mig in till Holgerssons och fira julafton hos oss.

— Kan inte, fru Stake; jag är inte helgdags-gäbortklädd.

Gumman strög eld på en sticka och tände på en ljusbit, som hon försigtigtvis tagit med sig.

— Har ingen fara, bara litet dunig i kläderna, ser ut som en engel, — och så tog hon en tidning, som låg på golvet, och borstade af honom med. — Så der ja, nu är Flygel polerad som en kammarorgel.

— Ja, men skjortan och kragen, de ä' ju svarta som i'n!

— Hva' i jesse namn nu då; det tar man ett hamppapper... jäs, han har inge'n! då ska' jag gå efter ett, — och snart var gumman tillbaka med ett dylikt och en sax, och klippte till ett det allra präktigaste skjortbröst med krage. — Här har han en nattkappa!

— En nattkappa ska' väl vara svart, och då kan jag ju ha det jag har, — invände han, med ett bredt leende.

— Prata inte nu, utan raska på! — kommenterade lyktändarenskan. — Se sig i spegeln nu, om han inte är nöjd med sin "app'ration".

— Flygel tog en spegelbit, som stod lutad mot pannelsen och tittade i, samt såg sitt ansikte som en triangel i densamma.

— Se nu inte generad ut i nattkappan; det finnes många fina herrar, ska' jag säga, som uppbräda i papperskragar. Stakan min, till exempel, hade många gånger sådana der i lifstiden. Ser ut som en minister! Nu är jultoletten slut. Marsh framåt! "Så lunkom vi så småningom"; nu ska' vi fira ju hos xyl'grafens!

Och så tillgick lyktändarenskan och Flygel arm i arm — fiolen hade under den andra — in i vindskuporna till Holgerssons.

Der blef det jubel och glädje vid det originella parrets ankomst.

De helsades af Elin och Svens lefverop, samt af Esters och Pauls allt utom vällydande fanfarer och trumvirflar.

Flygel gjorde en komisk bugning, så att det knakade i nattkappan, och så att, utom nasan, äfven det öfriga af ansigtet för ett ögonblick rodnade i cinober, och mamma Stake drog munnen upp till öronen och bad att få presentera en "guidare" till.

Sven antydde på skämsamt vis, att han visserligen inte älskade guidare — af dem hade han en allt för sorglig erfarenhet, — men att han som xylograf ändå inte "skar" alla "guidare" öfver en kam. När den ene staken "gnidar" den andre, i synnerhet när de, som här, bägge två äro af adel vara och "lika liberala för det", och när den andra ger "ackord" och "gnider" på stråkvägen, så att det blir harmoni, då hade han ingenting emot "guidarne" och önskade dem derför välkomne i sitt hem.

Grannen tändes och barn och barnbarn släpade i has; den tunga mormor med sig i dansens ring, medan Flygel spelade julsolskan, så att det gick genom mörk och ben.

Så roligt hade man icke haft på länge, men så var det också julafton. När man dansade sist, det var på brölloppet — man hade dansat efter många pipor, mycket hade förändrats sedan dess, men nu hade det ljusnat och man tackade Gud för det.

Flygel glömde totalt bort bemärkelsedagen, moders dödsdag, som han ännu aldrig uraklät att fira i sitt inre, han drack och näsans färg tog slutligen, nu som de öfriga dagarna i året, sitt herravälde öfver hans själ.

Flygel sjöng glada visor och höll humoristiska tal o. drog till med: "Sjutton år tror jag visst, att jag var", och med fylldtårar i ögonen spelade han slutligen några af sina kompositioner, dem man bedt honom föredraga. Han var så öfverlycklig. Det var nämligen icke alla dagar, som man ville höra hvad han komponerat och "endast i sitt öre", som han sade, "noterat". Han åt och drack, och hjulade på golvet för barnen, och kramade ihop sin hamppappersnattkappa och kastade snöboll med dem.

Flygel var rent af tokig af glädje i kväll. Så hämtade han andan ett tag och satt och stirrade på lågorna i gränen, han tyckte, att det var så märkvärdigt mycket ljus, och så undrade han hur "Animato" hade det i rinnen i hans "bo-stadshål". Det var hans enda vän det, ty tvålorna, som bodde under hans kupsprång, de voro som lyckan, de flyttade sin väg bara det blef fattigt på sol och höstade till sig. Öckså spelade han upp i julsulan och bars slutligen full in på sitt rum, der "Animato" antagligen saknat honom, ty rättan hade i bedröfvelsen och ensamheten åtit upp kullen på hans ljusgrå "sommarglans", som tjänade till vinterhatt, med sorgfloret på.

Sven och svärmodern, som burit in honom, hade gjort detta fynd.

En stund talade man sedan inne hos Holgerssons om den "stackars musikanten" och beklagade hans glädjetomma lif. När gumman Stake gifvit den tindrande julgrannen en sista blick och torkat bort en tår, ty hon sade: "för hvar gång hon såg ljus, tänkte hon alltid på Staken, lykt-tändaren, som lät sitt ljus lysa för menskorna", tackade hon och knogade af till sin vindskupa, som låg der borta några tak ifrån. Sedan Ester och Paul tackat föräldrarna för de små gåfvor de fått, och sedan Elin och Sven tackat hvarandra och barnen för några öfverraskningar i presentväg och englad julkväll, var det snart mörkt deruppe, sömnen rådde öfver oroliga meniskosinen. Och månen göt sitt grönbлека, sakta skridande skimmer på fönsterbåggen, smög sig in mellan gardinerna och tycktes lysa frid i vindsrummet.

Innan Sven och Elin somnade, hade de dock tackat Gud för sina motgångar, hvilka gjort dem till bättre menniskor, och sedan tackat Honom, för det att Han gifvit dem hoppet åter om ett lyckligare lif. Till en annan gick deras tanke äfven.

Mannen med det solvarma leendet, som firade julen dernere i sin rika väning och hyllades vid vinglasat med tal och tacksamhetsskålar af gäster och vännar, anade nog inte, att i kväll tysta, men varmare känslor egades honom bland vindskupor.

Till honom, till den, som genom att ge Sven arbete, hjälpt dem på fötter, ilade deras innerliga tack, innan de somnade och glömde världen i Morfeis armar.

Gumman Stake sof som ett godt samvete och drömde om englar och stjernor och såg barn och barnbarn ibland dem, och så såg hon Flygel med nattkappa på ryggen, och han såg ut, som om han skulle ha fått vingar i en hast, och han spelade så vackert, och hon log, ty hon hörde så ljufliga toner inne i sin kupa.

Men den som inte sof lugnt, det var Flygel sjelf.

Han kastade sig af och an i sin usla bädd, och minnet och ruset jagade om hvarandra i hans hjerna o. framstälde fantastiska bilder för hans inre blick. Han drömde om likt och olíkt, och alltid kom moderns vålnad med och förebrådde honom, att han glömt henne. Mindes han då inte, att det var julafton, att det var hennes dödsdag? Öckså grät han och svettades, och hufvudet brände som eld, och så såg han "Animato", som satt der i vrån och tittade på honom med så meniskt klaka ögon och förebrådde honom att han drack, och så såg han modern igen, som sade, att det var ruset som gjorde att han glömde henne, men hon skulle aldrig mera söka upp hans läger.

Han ville gripa fatt i henne, men då vaknade han och såg endast julstjernan, som glittrade

så långt borta, glittrade som en tår på himla-hälvat.

Flygel grät som ett barn, tog med sin fiol, som hängde på väggen och spelade en "Feberfantasi", den han en julnatt komponerat och egnat sin älskade moders vålnad, och så lovade han sig sjelf att han aldrig skulle glömma modern mera hvarken jul eller nyår eller påsk eller pingst eller någon annan dag heller. Han skulle bli en ny människa på gamla, syndiga dagar.

Var det en feberfantasi eller inte?

Sven Holgerssons karrikatyrer blefvo snart synliga och de blefvo äfven ömtäckta. Han hade arbetat upp sig på sista tiden och beställningar började infinna sig.

Nu frös och svalt man inte längre der uppe, och ingen gick heller ohjelp, så långt det räckte, från Svens dörr.

Som xylograf skulle han skära bort det lusa på "stocken" och låta det mörka stå kvar. Men ju mera ljus han skar bort, desto mera ljus blef det för honom sjelf. Affärerna klarade sig, han blef skuldfri och började komma på "grön kvist", och den som tätt och ofta fick "kvista" in och njuta litet med af den der "grönskan", det var vännen Flygel.

Dagarna slunko i väg. Gumman Stake gned på sitt silfver och Flygel på sin fiol, men han drack inte mer, han hade blifvit goodtempleare och sparde. Under tiden steg året i sin graf.

Man ville dricka graföl på det gamla och döpa det nya. Man ville tillsammans deruppe i vindskuporna ta emot den ljuslockiga pilten och undra hvad han skulle bära i sitt sköte, hvad som mände bli af detta barnet. Den bortglömda världen på de stupande taken ville i sin ringhet äfven helsa den maktige gästen, när han på tofslaget kom svingande vintergatan fram. Som "högre folk" voro de också himlen närmare och ansågo sig äfven derfor böra vara de förste att festligt ta emot honom vid hans inträde i lifvet.

Den gamle tvärvägen hade man fått nog af, den hade fått sina tårar — men den nye, den skulle man fira!

Men denna gång var det Flygel som bjöd.

I hans lilla rumskyffe var man tillsammans på nyårsafton.

Der voro Holgerssons med barnen och gumman Stake. "Animato" var äfven inbjuden, påstod Flygel, men han kom nog inte förr än senare: "Var antagligen i djurskyddsföreningen, som deras lifvörsäkringsbolag kallas."

Det var "festligt" derinne i kväll. Ljus prillade i en gammal grenstake och i ett par champagnebuteljer med rött paper om, och tebricken stod ängande på kommoden, som i kväll vände ryggen till, på grund att det inte fanns och inte heller på flera år funnits någon dörr på densamma. Ondt om möbler var det visserligen och inga dricksvaror fanns det annat än te och sockerdricka — det var en riktig goodtemplearfest — men gläden stod ändå högt i tak, och lyktändarenskan var en humor och värinna som få.

Det är inte godt att vara värinna, när man egentligen inte har något att röra sig i, men hon rörde sig likvisst med glans.

Flygel sken af förnöjelse öfver att han, fattigslappen, också kunde se någon hos sig, rökte sin pipa och skämtade.

— Det är inte mina koppar det der, fru Stake, var rädd om dem, — sade han med knipslug min.

— X' det inte?

— Nej, fru ser väl, att de ä' omusikalska, de ha ju inte något öra. — Och så omtalade han utan vidare, att han lånat dem af fru på ka-feet, der han spelade, men att hon inte ville ge honom någon bättre, hon kände honom, sade hon, och det skulle nog levas "svearne", ty hon trodde inte mycket på hans goodtempleard, "och bröt jag mitt löfte, så skulle jag väl också kunna bryta sönder en bättre kopp," menade hon. — Men, ser ni, jag bryter inte eden, — tillade han, — för då kommer jag ut det eden, jag kommit in i. Och så berättade han på det mest rörande och på tillika humoristiskt sätt — allt under det Paul och Ester lekte ångbåt, i hans basförlädd och gumman Stake ideligen torkade sina rödfuktade ögon — att han sedan julafton blifvit och fortfarande skulle bli en ny människa.

— Jag går inte ut vidare och "tutar", jag funderar på att gifva mig, bara jag blir litet rangerad karl, — sade han.

Gumman Stake såg litet brydd ut och rodnade vid dessa ord som en aster; hon tog synbarligen den der "funderingen" åt sig.

— Utan, — fortsatte han, — när jag har slutat mitt arbete och spelat slutnumret: "Sjutton år tror jag visst, att jag var", då går jag hem och sätter mig här och lyssnar på colsharpan vid fönstret och fördjupar mig i musik, ty det blåser, som vore det en hel orkester här-uppe.

Derpå kom det något vemodigt i Flygels öga, men för att ingen skulle märka det, lutade han hufvudet mot fiolen och spelade upp en munter bit, så att alla ögon tindrade som julstjernor.

En matbit hade gumman Stake och Flygel äfven knogat ihop, och mått blef man, om det också icke var några finesser, som man stoppade i magen till barlast på nya året.

När så tofslagen från kyrktornet dallrade genom luften och funno sitt eko bland gaslar och vindskupor, då sågo de alla derinne på hvarandra med en varm, innehållsrik blick, som sade mera än katsekens om goda vännar och trogna grannar, och så önskade de hvarandra lycka på nya året, liksom för hela lifvet, och den nyårsönskan gick ur hjerta.

Länge efter det Elin och Sven kommit in till sitt och legat och tänkt på världens gång,

hörde de sedan i nyårsnatten de smältande tonerna från Flygels fiol.

Ljusen hade brunnit ned, det var mörkt i rummet, men det var ljus i hans själ.

Ären gingo. Sven skapade sig ett namn, han blef en storman inom xylografien och med namnet följde pengarna. Men ännu firade han mången jul- och nyårsafton med grannarne der uppe bland vindskuporna. Han blef de nödlidandes vän och skydd i kuporna der omkring, och icke minst Flygels.

Gumman Stakes lifslåga sluckade ut några år efter, och barnen reste ett marmorkors på hennes kulle, och alla vindsrumsgrannarne hade som bevis på aktning och vänskap följt henne ut till grafven och gråtit och lagt vildblommor på den gamla hederliga lyktändarenskan mull.

När sedan Sven med familjen flyttade in i en bättre lägenhet der nere, glömde han icke forna dagar med dess fattigdom och nöd, med dess förnöjsamhet, dess typer och personnager, och dessa finge ofta som kära minnen låna sina drag åt de bilder, som kommo under hans stickel.

Han hade lidit och stridit, han hade förvarit sin ställning och utkomst, han hade varit en man för sig, och det kände han sig stolt öfver. Och han glömde heller icke i medgången, att der han lärt sig arbeta och der han skapat sig ett namn det var — blandat vindskupor.

Från Pultawa till Bender.

(Historisk teckning af Julius Mankell).

I.

Atertag.

Måndagen den 28 juni 1709 kastade eftermiddagssolen sina glödande strålar öfver Ukraines kvalmiga och förbrända slätter samt på de fält vester om staden Pultawa, dit Carl XII:s armé, efter det misslyckade anfallet på den ryske czarens ferdubbel öfverlägsna och väl försäkrade styrka, dragit sig tillbaka. Angreppet hade blifvit afslaget; infanteriet hade blifvit dödad, såradt, tillfångataget eller skingradt; kavalleriet hade råkat i oordning, men likväl till större delen lyckats rädda sig och var nu nästan återsamladt vid trossen; derstädes stod äfven artilleriet, som ej blifvit medtaget i slagningen af brist på ammunition. Visserligen var folket mycket nedslaget, fastän kanhända lika mycket af hunger, trötthet och misstroende till ledningen, sedan konungen före slaget blifvit sårad, som öfver stridens olyckliga utgång. Men ryssarne följde icke samt vågade sig ej fram genom den skog, som åtskiljde slagfältet från svenska arméns dåvarande ståndpunkt.

I sjelfva verket hade man således frihet att vända sig åt hvilken sida man ville, utom den, der fienden stod. Ettdera kunde man draga sig vesterut och i grannskapet af Perejeslaw eller Kiew öfverskrida Dniepern samt genom Wolhynien söka förenig med konung Stanislaw och Crassows arméer i vestra Polen. Eller också kunde man gå i sydvestlig riktning till det vänskapligt sinnade Turkiet och vid Perevolozna — det vanliga öfverfartstället till nämnda land, vid Worsklas mynnig — öfverskrida Dniopen samt sedan genom de öde stepperna mellan nämnde flod och Bug söka uppnå de närmaste turkiska fästningarne Otschakov eller Bender. Slutligen kunde man gå öfver Worskla och i sydlig riktning genom stepperna öster om Dniopen söka en tillflykt bakom Perekops öofverstygliga vallar hos den af sultanen beroende khanen af Krim.

Den första utvägen, som långt före slaget vid Pultawa blifvit pårykad af Carl XII:s förtroende, hade otvivelaktigt varit den klokaste, emedan konungen derigenom återställt den omedelbara förbindelsen med Polen och sina egna länder. Den andra och tredje hvilade deremot på ett oviss hopp att kunna indraga turkarne och deras lydfolk i kriget. För såväl den första som andra utvägen var emellertid nödvändigt att uppehålla fienden så länge eller åtminstone vinna så stort försprång, att man hann slå en bro öfver Dniepern eller uppsöka något under den starka sommartorkan gångbart vad; den tredje var i detta hänseende lättast, emedan Worskla på flera ställen kunde öfvervadas.

Både den andra och tredje utvägen underlätades derigenom, att längst med Worsklas högra (vestra) strand voro uppställda åtskilliga små posteringar, nemligen vid Nova Senszary 400 dragoner under öfverstelöjtnant Trautvetter (Mejerfeldts regt.), vid Bjeliki 300 dragoner under öfver-löjtnant Funk, vid Kobyljaki 200 fotgängare (af Södermanlands regt.) under öfver-löjtnant Silfversparre och vid Sokolkow 300 ryttare (halvva lifregt.) under öfver-löjtnant Silfverhjelms.

Fastän Carl XII efter återkomsten till polsen med hjetemodig likgiltighet fördrog trågorna af sitt sår, så synes likväl feberns hetta och bristen på hvil hafva fördunklat hans tankegång. Han frågade beständigt efter sina förtroende, Piper och Rhensköld, ehuru man upprepadt gång underlätade honom, att de voro fångne eller dödade; och fastän han sällan följde deras råd, hade han likväl fått en vana att inhämta dem, som isynnerhet under hans nuvarande sorgliga belägenhet gjorde honom nästan oförmögen att fatta ett beslut.

Fälfångt räddade honom derför general Lewenhaupt, nu den nästkommande, att, liksom han sjelf gjort efter slaget vid Leisna, uppbränna eller lemna kvar all tross, som vore hinderlig för arméns snabba återtag, samt derefter

SVENSK-AMERIKANSKA
Hönsboken
Handledning i utbildning af Höns, Ankor, Gås, Kalkoner, Fåglar etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 75 illustrationer.
INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning. 2da Afd.: Höns. 3da Afd.: Ankor. 4da Afd.: Gås. 5da Afd.: Kalkoner. 6da Afd.: Fåglar. 7da Afd.: Höns. 8da Afd.: Ankor. 9da Afd.: Gås. 10da Afd.: Kalkoner. 11da Afd.: Fåglar. 12da Afd.: Höns. 13da Afd.: Ankor. 14da Afd.: Gås. 15da Afd.: Kalkoner. 16da Afd.: Fåglar. 17da Afd.: Höns. 18da Afd.: Ankor. 19da Afd.: Gås. 20da Afd.: Kalkoner. 21da Afd.: Fåglar. 22da Afd.: Höns. 23da Afd.: Ankor. 24da Afd.: Gås. 25da Afd.: Kalkoner. 26da Afd.: Fåglar. 27da Afd.: Höns. 28da Afd.: Ankor. 29da Afd.: Gås. 30da Afd.: Kalkoner. 31da Afd.: Fåglar. 32da Afd.: Höns. 33da Afd.: Ankor. 34da Afd.: Gås. 35da Afd.: Kalkoner. 36da Afd.: Fåglar. 37da Afd.: Höns. 38da Afd.: Ankor. 39da Afd.: Gås. 40da Afd.: Kalkoner. 41da Afd.: Fåglar. 42da Afd.: Höns. 43da Afd.: Ankor. 44da Afd.: Gås. 45da Afd.: Kalkoner. 46da Afd.: Fåglar. 47da Afd.: Höns. 48da Afd.: Ankor. 49da Afd.: Gås. 50da Afd.: Kalkoner. 51da Afd.: Fåglar. 52da Afd.: Höns. 53da Afd.: Ankor. 54da Afd.: Gås. 55da Afd.: Kalkoner. 56da Afd.: Fåglar. 57da Afd.: Höns. 58da Afd.: Ankor. 59da Afd.: Gås. 60da Afd.: Kalkoner. 61da Afd.: Fåglar. 62da Afd.: Höns. 63da Afd.: Ankor. 64da Afd.: Gås. 65da Afd.: Kalkoner. 66da Afd.: Fåglar. 67da Afd.: Höns. 68da Afd.: Ankor. 69da Afd.: Gås. 70da Afd.: Kalkoner. 71da Afd.: Fåglar. 72da Afd.: Höns. 73da Afd.: Ankor. 74da Afd.: Gås. 75da Afd.: Kalkoner. 76da Afd.: Fåglar. 77da Afd.: Höns. 78da Afd.: Ankor. 79da Afd.: Gås. 80da Afd.: Kalkoner. 81da Afd.: Fåglar. 82da Afd.: Höns. 83da Afd.: Ankor. 84da Afd.: Gås. 85da Afd.: Kalkoner. 86da Afd.: Fåglar. 87da Afd.: Höns. 88da Afd.: Ankor. 89da Afd.: Gås. 90da Afd.: Kalkoner. 91da Afd.: Fåglar. 92da Afd.: Höns. 93da Afd.: Ankor. 94da Afd.: Gås. 95da Afd.: Kalkoner. 96da Afd.: Fåglar. 97da Afd.: Höns. 98da Afd.: Ankor. 99da Afd.: Gås. 100da Afd.: Kalkoner. 101da Afd.: Fåglar. 102da Afd.: Höns. 103da Afd.: Ankor. 104da Afd.: Gås. 105da Afd.: Kalkoner. 106da Afd.: Fåglar. 107da Afd.: Höns. 108da Afd.: Ankor. 109da Afd.: Gås. 110da Afd.: Kalkoner. 111da Afd.: Fåglar. 112da Afd.: Höns. 113da Afd.: Ankor. 114da Afd.: Gås. 115da Afd.: Kalkoner. 116da Afd.: Fåglar. 117da Afd.: Höns. 118da Afd.: Ankor. 119da Afd.: Gås. 120da Afd.: Kalkoner. 121da Afd.: Fåglar. 122da Afd.: Höns. 123da Afd.: Ankor. 124da Afd.: Gås. 125da Afd.: Kalkoner. 126da Afd.: Fåglar. 127da Afd.: Höns. 128da Afd.: Ankor. 129da Afd.: Gås. 130da Afd.: Kalkoner. 131da Afd.: Fåglar. 132da Afd.: Höns. 133da Afd.: Ankor. 134da Afd.: Gås. 135da Afd.: Kalkoner. 136da Afd.: Fåglar. 137da Afd.: Höns. 138da Afd.: Ankor. 139da Afd.: Gås. 140da Afd.: Kalkoner. 141da Afd.: Fåglar. 142da Afd.: Höns. 143da Afd.: Ankor. 144da Afd.: Gås. 145da Afd.: Kalkoner. 146da Afd.: Fåglar. 147da Afd.: Höns. 148da Afd.: Ankor. 149da Afd.: Gås. 150da Afd.: Kalkoner. 151da Afd.: Fåglar. 152da Afd.: Höns. 153da Afd.: Ankor. 154da Afd.: Gås. 155da Afd.: Kalkoner. 156da Afd.: Fåglar. 157da Afd.: Höns. 158da Afd.: Ankor. 159da Afd.: Gås. 160da Afd.: Kalkoner. 161da Afd.: Fåglar. 162da Afd.: Höns. 163da Afd.: Ankor. 164da Afd.: Gås. 165da Afd.: Kalkoner. 166da Afd.: Fåglar. 167da Afd.: Höns. 168da Afd.: Ankor. 169da Afd.: Gås. 170da Afd.: Kalkoner. 171da Afd.: Fåglar. 172da Afd.: Höns. 173da Afd.: Ankor. 174da Afd.: Gås. 175da Afd.: Kalkoner. 176da Afd.: Fåglar. 177da Afd.: Höns. 178da Afd.: Ankor. 179da Afd.: Gås. 180da Afd.: Kalkoner. 181da Afd.: Fåglar. 182da Afd.: Höns. 183da Afd.: Ankor. 184da Afd.: Gås. 185da Afd.: Kalkoner. 186da Afd.: Fåglar. 187da Afd.: Höns. 188da Afd.: Ankor. 189da Afd.: Gås. 190da Afd.: Kalkoner. 191da Afd.: Fåglar. 192da Afd.: Höns. 193da Afd.: Ankor. 194da Afd.: Gås. 195da Afd.: Kalkoner. 196da Afd.: Fåglar. 197da Afd.: Höns. 198da Afd.: Ankor. 199da Afd.: Gås. 200da Afd.: Kalkoner. 201da Afd.: Fåglar. 202da Afd.: Höns. 203da Afd.: Ankor. 204da Afd.: Gås. 205da Afd.: Kalkoner. 206da Afd.: Fåglar. 207da Afd.: Höns. 208da Afd.: Ankor. 209da Afd.: Gås. 210da Afd.: Kalkoner. 211da Afd.: Fåglar. 212da Afd.: Höns. 213da Afd.: Ankor. 214da Afd.: Gås. 215da Afd.: Kalkoner. 216da Afd.: Fåglar. 217da Afd.: Höns. 218da Afd.: Ankor. 219da Afd.: Gås. 220da Afd.: Kalkoner. 221da Afd.: Fåglar. 222da Afd.: Höns. 223da Afd.: Ankor. 224da Afd.: Gås. 225da Afd.: Kalkoner. 226da Afd.: Fåglar. 227da Afd.: Höns. 228da Afd.: Ankor. 229da Afd.: Gås. 230da Afd.: Kalkoner. 231da Afd.: Fåglar. 232da Afd.: Höns. 233da Afd.: Ankor. 234da Afd.: Gås. 235da Afd.: Kalkoner. 236da Afd.: Fåglar. 237da Afd.: Höns. 238da Afd.: Ankor. 239da Afd.: Gås. 240da Afd.: Kalkoner. 241da Afd.: Fåglar. 242da Afd.: Höns. 243da Afd.: Ankor. 244da Afd.: Gås. 245da Afd.: Kalkoner. 246da Afd.: Fåglar. 247da Afd.: Höns. 248da Afd.: Ankor. 249da Afd.: Gås. 250da Afd.: Kalkoner. 251da Afd.: Fåglar. 252da Afd.: Höns. 253da Afd.: Ankor. 254da Afd.: Gås. 255da Afd.: Kalkoner. 256